

THE WAY + *ЈЕДИНИ ПУТ*

JULY 2015 BULLETIN

ST. SAVA SERBIAN ORTHODOX CHURCH

P.O. Box 2366
14916 239TH PLACE SE
ISSAQUAH, WA 98027
REV. PREDRAG BOJOVIC
MOBILE PHONE: 224/388-2605

++++
The Holy, Glorious and All-praised Leaders of the Apostles, Peter and Paul

Troparion

O foremost in the ranks of apostles, and teachers of the world, intercede with the Master of All to grant safety to the world and to our souls the great mercy.

Kontakion

O Lord, You have taken up to their eternal rest, and to the enjoyment of Your good things the two infallible preachers of divine truths and leaders of the apostles, for You have accepted their struggles and their death as being better than any holocaust, O You who alone know the secrets of hearts.

The Holy Church celebrates the memory of the Apostles Sts. Peter and Paul on July 12 (June 29, Old Calendar). They were contemporaries, were well acquainted with one another, and both ended their respective lives on earth with martyrdom in

Rome, the capital city of the Empire, approximately 60 years after the Nativity of Christ.

The Church celebrates the Apostles Sts. Peter and Paul both on the same day, first of all because they are living symbols of two ways different ways of apprehending God and had two different visions of the Apostolate.

Peter demonstrates the full power of faith of which the sincere and guileless heart of a simple Galilean fisherman may be capable. His Epistles have been preserved in the New Testament, and there is every reason to believe that the Gospel according to Mark, the second of the four Gospels, is a record of the Apostle Peter's preaching. That Gospel, comprised of fewer chapters than the other three, is the digest of an eyewitness account. In the Epistles of St. Peter, we sense the Apostle's mature religious experience and wisdom, but his Epistles are not marked by the subtle ideation or the crafted argument that characterize the Epistles of St. Paul.

While Peter was a simple fisherman, Saul – as the Apostle Paul was known before his conversion – stood at the pinnacle of the culture of his time, and was schooled not only in Jewish religious tradition, but also in the areas of Greek philosophy and literature.

In jointly honoring these two Apostles and in calling them "Pre-eminent," the Church shows its reverence both for the simplicity of a believing heart, and for an intellect grounded in God.

Typically, faithful who since childhood have been accustomed to reading the Gospels almost never turn to the Epistles – including those of St. Paul – contained in the New Testament. On the other hand, those who come to the Faith consciously, who come as adults and who have rejected their former indifference to or lack of belief in Christ, constantly refer to the Apostle Paul's Epistles, reading them throughout their entire lives, each time finding something new in them.

Sometimes it is difficult to follow the stream of the Apostle Paul's thought, but whoever takes on the task of reading all of the Epistles in his native language, and supplements that reading with the commentaries of the Holy Fathers on the Epistles, will learn many new things that will be of use in his spiritual life and in his coming to know God. A serious reader who reflects upon what he has read will come to see that in a mystical manner, the writings of the Apostle Paul are contemporary: it would be more accurate to state that their wisdom and lofty inspiration have not been subject to the times and have not become dated. Everything that the Apostle Paul says to us about sin and holiness, about the Law and grace, about the spiritual struggle of prayer, and about many other things, is truly relevant today and unto the ages.

Icon of the Mother of God of “the Three Hands

In the ninth century during the time of the Iconoclasts, St. John of Damascus (December 4) was zealous in his veneration of holy icons. Because of this, he was slandered by the emperor and iconoclast Leo III the Isaurian (717-740), who informed the Damascus caliph that St. John was committing treasonous acts against him. The caliph gave orders to cut off the hand of the monk and take it to the marketplace. Towards evening St. John, having asked the caliph for the cut-off hand, put it to its joint and fell to the ground before the icon of the Mother of God. The monk begged Our Lady to heal the hand, which had written in defense of Orthodoxy. After long prayer he fell asleep and saw in a dream that the All Pure Mother of God had turned to him promising him quick healing.

Before this the Mother of God bid him toil without fail with this hand. Having awakened from sleep, St. John saw that his hand was unharmed. In thankfulness for this healing St. John placed on the icon a hand fashioned of silver, from which the icon received its name “Of Three Hands.” (Some iconographers, in their ignorance, have mistakenly depicted the Most Holy Theotokos with three arms and three hands.) According to

Tradition, St. John wrote a hymn of thanksgiving to the Mother of God: “All of creation rejoices in You, O Full of Grace,” which appears in place of the hymn “It is Truly Meet” in the Liturgy of St. Basil the Great.

St. John Damascene accepted monasticism at the monastery of St. Sava the Sanctified and there bestowed his wonderworking icon. The Lavra presented the icon “Of Three Hands” in blessing to St. Sava, Archbishop of Serbia (+ 1237, January 12). During the time of an invasion of Serbia by the Turks, some Christians who wanted to protect the icon, entrusted it to the safekeeping of the Mother of God Herself. They placed it upon a donkey, which without a driver proceeded to Athos and stopped in front of the Hilandar monastery. The monks put the icon in the monastery’s cathedral church (katholikon). During a time of discord over the choice of abbot, the Mother of God deigned to head the monastery Herself, and from that time Her holy icon has occupied the abbot’s place in the temple. At the Hilandar monastery there is chosen only a vicar, and from the holy icon the monks take a blessing for every obedience.

Икона Пресвете Богородице Тројеручица (грч: Παναγία Τριχέρουσα) беше породична драгоценост Светог Јована Дамаскина. Он ју је чувао у личном параклису, у својој кући у Дамаску, почетком VIII века. Тада се целокупна Сирија налазила под влашћу Арапа – муслимана. Тадашњи калиф Дамаска, престонице Сирије, Валид (705-715), као муслиман, није знао да уређује верске послове хришћана Сирије. Стога је у својој палати као првог саветника, за питања потчињеног хришћанског становништва Сирије, запослио, тада још увек, световњака Јована Дамаскина, поштујући га због великог образовања и врлине. Управо у то време, дакле почетком VIII века, појавила се јерес иконоборства, са средиштем у Константинопољу. Њен покретач је био византијски самодржац Лав III Исавријанац. Још увек световњак, Јован Дамаскин је, покретан божанском ревносту, из Дамаска прогонио иконоборну јерес, како разним писмима тако и речима. Он се на тај начин показао поборник и ватрени подржавалац поштовања светих икона. Обавестивши се довољно о њему и омрзнувши га, иконоборац Лав Исавријанац измисли једну подлост против њега: побринуо се да дође до једног дела написаног руком Светог Јована; затим је свом поверенику калиграфу издао

заповест да до краја научи да oponаша начин писања Светог Јована, те да напише једну лажну посланицу; њу је наводно Светитељ послао самом автократору Лаву, подстичући га да дође и без борбе загосподари градом Дамаском из кога одсуствоваше калиф. Ову клеветничку и измишљену посланицу Лав посла свом пријатељу, калифу Дамаска, Валиду (705-715), додавши и своје писмо у коме га уверава у љубав коју има према њему. Њу је показивао и тиме што му шаље посланицу написану руком Јована, из које се ван сваке сумње види да је Јован завереник против Валидовог калифата. Примивши и прочитавши посланице, калиф поверова у приврженост Лавову и нареди, без даљег испитивања, да се одсече десна рука Јованова, која је написала наводну посланицу и да се, за пример свима, обеси на главном тргу Дамаска. Заповест је извршена одмах.

Када се онај дан приклањао вечери, Свети Јован је замолио да му дају одсечену руку, пошто је већ извршена калифова заповест. Држећи левом руком одсечену десницу и спајајући је са телом, он се мољаше клечећи целу ноћ пред иконом Богородице. Он мољаше Пресвету Богородицу да га исцели да би наставио да пише у знак сећања на чудо које се догодило. После дуже молитве, уморан од бола и муке, заспа на кратко. У сну угледа Пресвету Богородицу живу на икони и чу како му говори да је исцељена рука, те да не треба више да се жалости. Само, треба да испуни оно што је обећао, тј. да настави да пише у заштиту светих икона. Свети Јован се пробуди и виде уистину да је рука његова здрава и да стоји на свом месту. Једино на оном месту где је била посекина остаде као црвена нит, ради подсећања колико на страдање, толико и на чудо Пресвете Богородице. Због радости и благодарности према Богородици, Свети Јован се потом постарао да на доњој левој страни иконе припоји сребрну руку, сличну одсеченој. Икона је од тада добила име Тројеручица

После овог чудесног исцелења, Свети Јован одлучује да напусти свет и да се замонаши. Видевши га исцељеног, калиф је разумео дејство Божије силе и затражио опроштај за неправедну казну. Веома ожалошћен због одвајања од Светог Јована, он му најзад даје дозволу да се удаљи из света. Свети Јован напушта Сирију и одлази да монашки живот проходи у чувеној Лаври Светог Саве Освећеног у Палестини. Поред њега је стално Добротворка његова, Пресвета Тројеручица. Поставши монах, он од других отаца у Лаври сазнаје да је Свети Сава Освећени, пре свог блаженог упокојења (VI век), дао заповест да поред његовог гроба причврсте његову „патерицу”, тј. игумански штап. Он је прорекао да ће у будућности као поклоник у манастир доћи један царски син његовог имена, тј. Сава, и да ће, при његовом поклоњењу гробу, причвршћени штап пасти на земљу. Њему је Свети Сава Освећени заповедио да се као благослов да игумански штап заједно са иконом Пресвете Богородице која је чувана у Лаври и која се звала Млекопитатељница. Знајући за наведена пророштва Светог Саве, Свети Јован Дамаскин је пре своје смрти оставио завештење да онај царски син као благослов узме и његову Богородицу Тројеручицу.

После пет векова, 1217. године, у Лавру као прост монах, поклоник, долази царски син, монах Сава, из Манастира Хиландара. Док се он поклањао гробу Светог Саве Освећеног, игумански штап је пао са свог места. Изненађени, манастирски оци затражише да се обавесте о непознатом монаху-поклонику. Тако сазнаше да се зове Сава и да је царски син. Сумњајући, међутим, још увек и двоумећи се да ли да испуне завештење свог ктитора, Светог Саве Освећеног, они вратише игумански штап на његово место и причврстише га. Следећег дана монах Сава се поклати и други пут пред гробом и игумански штап опет паде. Тако се разрешила свака сумња и монаси одмах монаху Сави дадоше игумански штап, иконе Млекопитатељницу и Тројеручицу.

УЗИМАЊЕ БЛАГОСЛОВА

Од кога верници треба да узимају благослов? Када и како се то чини? Који је богословски смисао благослова и шта он значи у животу православног верника?

Сама реч "БЛАГОСЛОВ" тачан је превод грчке речи "ευλογία" и буквално би значило "добра, блага реч", док у глаголском облику "благословити" значи "добро говорити". У суштини пак својој, и по

своме унутрашњем, дубинском значењу, благослов је добра молитва, или молитвена жеља да благодат Божија дође на онога или на оно што се благосиља.

Стога, када се неко обраћа свештеном или духовном лицу (епископу или свештенику) за благослов, овај најчешће одговара: "Бог те благословио", док православни Грци кажу само кратко "Господ", што има исто значење. Такав одговор показује смиреност православног духовника и његову свест да је извор свакога добра у Богу а да је он само посредник или спроводник тих божанских добара која се једном речју називају "благодат Божја".

Реч "благослов", "благословити" библијског је порекла и употребљена је безброј пута у Светоме Писму, још од првих страница Библије. "И благослови Бог седми дан..."(Пост. 2,3), или: "и благослови Бог Адама и Еву и рече..."(Пост. 11,28) итд. Благосиља увек старији, а благослов прима млађи. Родитељи благосиљају децу своју, па се стога и каже у Премудростима Соломоновим да "благослов родитеља утврђује домове деце своје". У сусрету праоца Авраама са тајанственим Мелхиседеком, царем Салимским, Мелхиседек благослови Аврама, а свети апостол Павле, помињући то, констатује да "веће благослови мање", јер Мелхиседек беше праслика самога Господа Исуса Христа.

У строгом смислу речи, у којем је питање постављено, благосиља само правилно и канонски рукоположен епископ или свештеник, који стога има право да сложи прсте десне руке "имјанословно" (у знак Имена Исуса Христа - Христограм) и да онога који благослов проси осени знаком крста, уз изговарање речи (или без њих): "Бог те благословио", при чему овај целива његову десницу. У ширем смислу, благослов се може тражити од сваког свештеног или духовног лица (дакле, и од обичног монаха, ђакона или игуманије), при чему се онда само пољуби десница дотичнога.

Многи од наших верника често имају погрешно мишљење да благослов треба узимати само од достојних свештеника, који се одликују светошћу личног живота или угледом у народу, при чему сами себи присвајају "право" да суде и просуђују, да цене и оцењују ко је достојан а ко није. То је веома горда мисао која човека наводи да посматра само туђе мане, грехе или недостатке, а да на своје не обраћа пажњу, што је веома пагубно за душу. Свако свештено лице, пре него што буде лишено свештеног чина од стране Цркве, достојно је да од њега узмемо благослов. Јер свештеник благосиљајући, не даје ништа своје, људско, него Божије, а оно што је Божије увек је достојно да се прими. Свештеник је ту само посредник преко кога се благослов Божји (благодат) излива на молиоца. Отуда су и све свештене радње које свештеник врши исправне и пуноважне и вернима на спасење, без обзира на његову личну достојност. Он, пак, за своје грехе одговара као личност пред Богом, као и сви ми остали.

Благослов Божји се призива не само на лица, вернике, него се благосиљају и све ствари и предмети које верници користе и употребљавају у своме животу. Почев од куће у којој станују, семена за сетву, првих плодова, до благосиљања хране и пића на трпези. Довољно је само

отворити књигу "Велики Требник" па видети шта се све благосиља. Сваки од тих чинова почиње кратким возгласом: "Благословен Бог наш...", при чему не значи да ми овде благосиљамо Бога (јер оно што је мање не може благословити оно што је веће), него само исповедамо и констатујемо да је Бог извор сваког благослова, кога ми даљим молитвама измољавамо на ствар или предмет који освећујемо, да би нам при употреби били на спасење.

Супротно благослову је клетва или проклетство, која се, такође, не ретко, помиње и у Светом Писму, а веома је присутна (чак много више од благослова) и у свести народа, па често и у употреби, као узречица. То је исто молитва (или жеља) да Бог казни или одмазди некога за зло које је учинио или проузроковао својим ближњима (нама лично, или другима). У Дополнителном Требнику постоји чин клетве (=проклињања), који се, на сву срећу, врло ретко користи у животу цркве.

On Kissing the Priest's Hand

A few of our new inquirers have asked about the practice of kissing the priest's hand. For people outside of the Orthodox Tradition (and even for some of the Faithful), this is one of those foreign, counter-cultural and awkward practices that can be difficult to grasp. The following article may shed some light on this ancient practice.

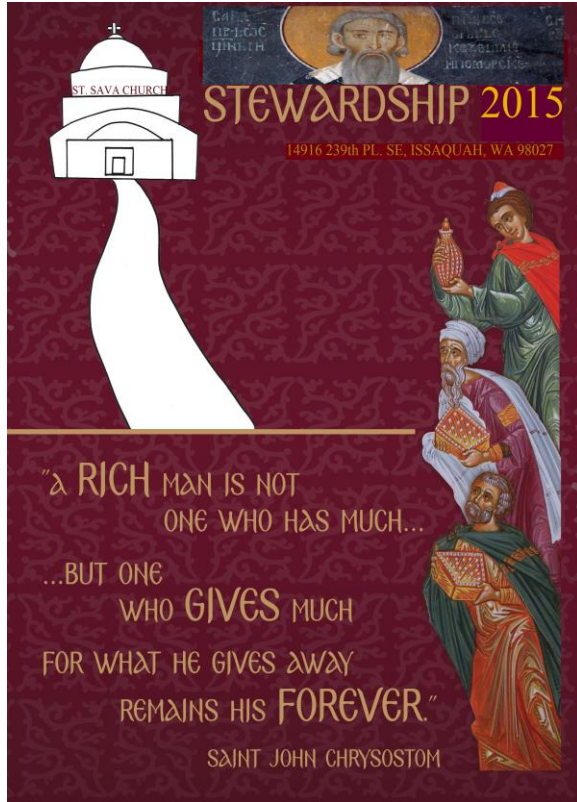
Why in the world do we kiss the hand of the Priest?

The real question is, "Why don't we kiss more people's hands?" Kissing the hand of the priest is not an exceptional thing, but rather is the remnant of what was once a perfectly normal custom: showing reverence to our elders by kissing their right hands. There are certainly many people alive today in Serbia, Russia or Greece who remember that the kissing of the hand was the normal and expected way to show reverence not only to the clergy but to parents, grandparents, godparents, and others in authority over us or holding a revered position in our lives. The disappearance of this custom is part of the disintegration of traditional Christian society, which was based on hierarchy, humility, and respect. And based, of course, on love, which does not exist without respect.

When we kiss the hand of the bishop or priest, we are not showing respect to the person of the priest but to his sacred office. The priest as a man is a sinner, but the priest as priest represents Christ; he is an icon of Christ. Also, though his hand is unworthy, yet it touches the Most Holy Things – the Precious Body and Blood of the Lord. Furthermore, despite his unworthiness, in Holy Ordination he has received the Grace of God to impart spiritual gifts and blessings. Why would we deprive ourselves of the blessings of our Lord Himself, by not seeking the priest's blessing? He that honors the Priest, will honor God also; and he who has learned to despise the Priest, will in process of time insult God. He that receives you, He says, receives Me. Matt. 10:40 Hold my priests in honor Sirach 7:31, He says. The Jews learned to despise God, because they despised Moses, and would have stoned him. For when a man is piously disposed towards the Priest, he is much more so towards God. And even if the Priest be wicked, God seeing that you respect him, though unworthy of honor, through reverence to Him, will Himself reward you.

So when would we ask for a blessing? We typically seek this blessing whenever we greet and bid farewell to our spiritual fathers. Also, we kiss their right hands when we receive the prayer of absolution at confession or at other prayers. We do not, however, kiss the priest's hand when receiving Holy Communion, lest we risk an accident with the Holy Chalice.

BECOME A STEWARD OF OUR PARISH ! БУДИТЕ СТАРАТЕЉ НАШЕ ПАРОХИЈЕ!

"Take care of him, and if there is any expense over and above, I will repay you on my way back" (Lk 10:35).

These familiar words of the Good Samaritan capture the true spirit of Stewardship - our responsible caring for the Church.

Taking care of our Lord in the person of our sisters and brothers is at the heart of what the terms "Church" and "Parish" are all about. Our charity truly does begin at home. And then, in the spirit of true Christian love, we are called to responsibility for the rest of our community, especially for the poor. Yet, there is so much confusion and even embarrassment when it comes to addressing the idea of stewardship, another name for our financial obligation, to our Church and parish. The questions: "How much should I give?... How often?... Why?" are sometimes painful to ask and difficult to answer. In the Serbian Orthodox Church we have relied in the past on large numbers of people to support our growing parishes, or unpopular fundraisers. We thought the Church could survive on the "leftovers" from our purses and wallets. For fear of criticism, priests refrained from preaching on the "forbidden topic" of money. It is true that fundraising

should not have to be a frequent topic of sermons.

Times have changed! With the advent of so many parish ministries, activities and programs, the need for responsible stewardship has increased dramatically in recent years.

The Good Samaritan not only took the beaten man from the side of the road and "poured in oil and wine," but he actually followed through and continued to give! He challenged the innkeeper to take care of the poor beaten man until he returned. He promised to repay the innkeeper!

As members of the parish, the challenge of caring for the Body of Christ, the Church, is the responsibility of each one of us! We are the "Samaritans!," the stewards, the caretakers of our parish, our faith community. Many of our people have already realized the urgency of our parish's needs. Their generosity to Christ and the Church makes us deeply grateful. God knows the sacrifices made to "build up the Body of Christ" (Eph 4:12). How can we all help?

Stewardship is about priorities and commitments, not amounts. Ask yourself this question: Can I commit, as part of my ongoing commitment to serving our Lord Jesus Christ, a greater portion of what God has already given me, (time, talents and treasures) and give it back to Him? If there is work in the parish to be done, will I donate my time and talents to help out? And what of my treasures (financial resources), do I give from what is left over, or first off to Him?

Our priorities are completely out of whack, we already have too much. Last year, in this country, over 9 billion dollars were spent on renting storage spaces, so people could put things they own but have no place for in their homes. Many of us seek to identify ourselves by our possessions and things, not as people of God, as Orthodox Christians. **What if God blessed us the way we bless Him? What if He gave to us the way we give to Him?**

Побрини се за њега, а што више потрошиш ја ћу ти платити кад се вратим.” (Лука 10:35)

Ове познате речи о Милостивом Самарјанину показују прави дух домаћинске бригае за ближње своје као и за Цркву своју. Побринути се за Господа нашег у лику брата или сестре јесте у ствари центар онога што зовемо “Црква” и “Парохија” у свој својој бити. Чињење добра заиста почиње још код куће. Потом у духу праве хришћанске љубави, позвани смо да будемо одговорни за остале у нашој заједници, а посебно за сиромашне.

Понекад се осећамо и збуњени, неретко и постиђени идејом домаћинске одговорности што је у ствари друго име за наше финансијске одговорности према својој цркви и парохији. Увек се намећу питања: “Колико би требао/требала да дам... колико често? Зашто?” Није лако ова питања поставити, мада је још теже на њих одговорити. У нашој Православној Српској Цркви углавном смо се ослањали на један број богољубивих особа које су давале изобилно нашој растућој парохији, па се некако преживљавало. Држали смо да ће Црква увек моћи да преживи на неким мрвицама које смо давали. Плашећи се критике и свештеници нису имали храбрости да о тим стварима отворено проговоре. Била је то у неку руку забрањена тема, јер је дотицала ту најосетљивију тему – материјална добра [новац], а за свештенике се веровало (и још се верује) да није пристojно да много говоре о новцу. Истина је да прилози и не треба да буду честа тема свештеничких проповеди. Време се променило! Посебно за нас у дијаспори, неке парохије су мале, неке су још неразвијене, друге пате од подела и цепања, а све скупа не налазе адекватан начин преживљавања и одржавања самих себе и својих потреба. Дакле, потреба да се парохијани домаћински одреде у односу на своју Цркву порасла је драматично у последњих десетак петнаест година.

Али вратимо се назад Милостивом Самарјанину из Лукиног Јеванђеља. Он је не само покупио претученог човека крај пута, него га је помазао уљем и вином, па даље наставио са давањем у једном невероватном континуитету, однео га у гостионицу, наредио власнику да се побрине о њему, платио му унапред, и још додао, а што више потошиш (на њега) ја ћу ти платити кад се вратим. Пред нама парохијанима лежи изазов бригае за Тело Христово – Цркву, што би требало да буде одговорност сваког појединца. Ми смо у том смислу Самарјани, старатељи, они који се брину за нашу парохију и за нашу свету веру Православну.

Добар део наших парохијана је већ сагледао проблеме са којим се суочава и наша парохија. Њихова дарежљивост Христу Господу и Његовој Цркви чини нас све дубоко захвалним. Свемогући Бог зна њихове жртве у “изградњи Тела Христовог” (Ефесцима 4:12). **КАКО ДА ПОМОГНЕМО?**

Код старатељства су битни приоритети и преданост, а не количина. Поставите себи следеће питање: Да ли могу да принесем, као део своје сталне дужности да служим Господу нашем Исусу Христу, већи део онога што ми је Бог већ дао (време, таленте и богатство) и да их вратим Њему? Уколико на парохији треба обавити неки посао, да ли ћу поклонити своје време и таленте да бих помогао? И колико од свог богатства (финансијских средстава) дајем: да ли дајем од онога што преостане или прво дајем Њему?

Наши приоритети су потпуно поремећени, већ имамо превише. Прошле године, у овој земљи, више од 9 милијарди долара потрошено је на изнајмљивање простора за складиштење, како би људи ту могли да оставе своје ствари за које немају места у својим кућама. Многи од нас покушавају да се идентификују са својим имањем и стварима, а не као народ Божији, као Православни Хришћани. **Шта би било кад би нас Бог благосиљао онако како ми Њега благосиљамо? А шта кад би нам давао онако како ми Њему дајемо?**

LET US NEVER FORGET SERBIAN KOSOVO & МЕТОHIЈА НИКАДА НЕ ЗАБОРАВИМО СРПСКО КОСОВО И МЕТОХИЈУ

WHAT I CAN DO FOR THE SUFFERING IN KOSOVO?

Pray

Find time each day to pray for peace, to pray for the victims of war, for combatants on all sides, for the heads of state who are a party to this war, for the journalists who report it and for those who edit their reports. A set of basic prayers is posted on this web site. Suggest to your priest that he include special prayers for peace in the Liturgy.

Fast

Christ told his disciples that some demons can only be driven out by prayer and fasting (Mark 9:29). Let us use not only the power of prayer but of fasting to confront the powers and principalities which promote violence and division in our world.

Help the victims

There are hundreds of thousands of war victims: those who have fled war zones or been driven out, many who have been robbed, raped, or seen family members murdered, plus large numbers of people injured due to thousands of bombs that have exploded throughout Serbia. Arrange for special collections in your community to benefit the efforts

of [International Orthodox Christian Charities](#) or other organizations working to help war victims. Give donation to our parish's Humanitarian Fund.

Keep informed

Local newspapers are rarely enough in time of war. Every partisan group generates fog banks of propoganda. The internet can give you the chance to sift through different points of view.

Talk to people

Talking starts with listening. What are friends, neighbors and co-workers saying? What can you say that builds on their concerns? Think of articles you can photocopy and share with them that will help them see the ways war only makes the situation worse for everyone in the region.

Broaden and deepen news coverage

An ancient Greek proverb reminds us, "In war, truth is the first casualty." Try to influence the content of news about the war. Write and phone editors of newspapers and directors of television news programs. Bring to their attention information not being covered. Provide suggestions for stories. Criticize one-sided reporting, trying to do so in a spirit which will open doors rather than lock them.

SERBIAN DAYS 2015

JULY 25TH

COME AND JOIN US FOR A WEEKEND OF
GOURMET CUISINE, LIVE ACOUSTIC SERBIAN
TRADITIONAL MUSIC AND FOLK DANCING

ORGANIZED BY ST. SAVA SERBIAN ORTHODOX CHURCH

FREE ADMISSION, PARKING AND KIDS ENTERTAINMENT

LOCATION: 14916 239TH PL. SE.
ISSAQUAH, WA 98027

MENU: SPIT ROASTED PIG, LAMB, "CEVAPS",
POGACHA BREAD, CHEESE PITA, PASTRIES....

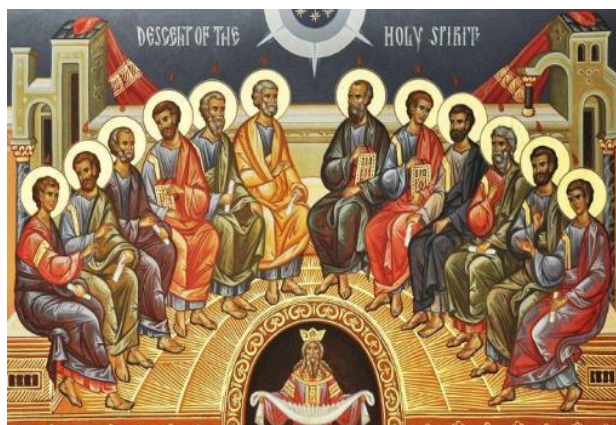
ST. SAVA SERBIAN ORTHODOX CHURCH
P.O. Box 2366
ISSAQUAH, WA 98027

RETURN SERVICE REQUESTED

NON-PROFIT ORG.
U.S. POSTAGE
PAID
SEATTLE, WA
PERMIT NO. 1703

JULY 2015

MONTHLY BULLETIN

*“For where two or three have gathered together in my name,
I am there in their midst.” Matthew 18:20*

*“Где су два или три сабрана у моје име
Тамо сам и ја међу њима.” Матеј 18:20*